

**Društvo slovenskih književnih prevajalcev
podeljuje**

**Sovretovo nagrado za leto 2006
Jani Unuk**

**za prevod romana *Dnevna hiša, nočna hiša* Olge Tokarczuk
in drugih pomembnih del iz sodobne poljske književnosti**

(utemeljitev)

Čeprav ima prevajanje iz poljščine na Slovenskem dolgo in bogato tradicijo, je sodobna poljska književnost zaradi inovativnih teženj zmeraj nov prevajalski izziv.

Jana Unuk je iz raznolikega repertoarja sodobne poljske književnosti izbirala predvsem tista dela, ki pomenijo na eni strani miselno in duhovno sintezo poljske zavesti in zgodovinske izkušnje ob koncu 20. stoletja, na drugi pa dela mlajše uveljavljanje generacije ustvarjalcev, ki pomenijo iskanje novega izraza in novih razvojnih poti. Med glavnima avtorjema prvega kroga sta Zbigniew Herbert in Czesław Miłosz, glavna ustvarjalca drugega pa Andrzej Stasiuk in Olga Tokarczuk. Vse omenjene pisce je Jana Unuk predstavila s knjižnimi prevodi in številnimi revijalnimi objavami. Zato ob njenih prevodih lahko govorimo o ambiciozni prevajalski volji slediti dogajanju v poljskem literarnem kanonu in slovenskemu bralcu predstaviti njegovo dinamično podobo v literarno najdaljnosežnejših stvaritvah na prelomu stoletja. Ker so počasne in globlje preusmeritve nacionalnega kanona nujno povezane s spremembami jezikovnega izraza, so v teh prevodih večkrat skrite sugestije za odgovore na marsikatera vprašanja sodobne prevajalske poetike. Prevajalske rešitve, ki jih ponujata prevoda romana *Dnevna hiša, nočna hiša* Olge Tokarczuk in *Deveť* Andrzeja Stasiuka, lahko veljajo za vzorec prevajalskih invencij pri jezikovnem profiliranju sveta sodobnega romana. Za navedene poljske avtorje je še posebej značilno, da je v njihovi prozi jezikovni znak kot nosilec pomena obenem tudi posrednik pomenskih kontekstov, ki so bistvenega pomena za razumevanje besedila in dialog z bralcem. V delih Czesława Miłosza in Zginiewa Herberta je izražena enkratna perspektiva evropskega duhovnozgodovinskega procesa, v katerem se kaotično barbarstvo mukoma ujame v ritem kultivirane, a venomer ogrožene duhovne skupnosti. Proza Andrzeja Stasiuka in Olge Tokarczuk pa skuša odkriti nove poti v zapleteno resničnost sodobnih junakov, razbito na drobce in epizode, ki so združljivi v novem ritualu pripovednega postopka. Ob takih izzivih je prevajanje Jane Unuk primer, kako je mogoče v slovenščini tudi z odstopanji od konvencij in togih jezikovnih norm slogovno tenkočutno niansirati jezikovno sporočilo izvirnika.